

L'IGUALADÍ

Aquesta setmana s'ha escaigut el tretzè aniversari de l'assassinat vil d'aquell gran cavaller de l'ideal que es digué Francesc Llairet. «L'Igualadí», en recordar-lo, ret justícia al polític auster, a l'home honrat.

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. XXXV

IGUALADA, 2 DE DESEMBRE DE 1933

COMENTARI

Catalunya, ànima d'esquerrisme i republicanisme

La proposició votada ahir al Parlament de Catalunya i en la qual s'expressava la seva voluntat de defensar l'Estatut de les nostres Llibertats i prosseguir l'obra social i esquerrista de la República, afirma el que nosaltres hem dit tantes vegades en articles, en llibres, en el míting i en la conferència mentre durava la Dictadura i en plena República: Catalunya no pot desglossar el seu ple dels problemes vitals que la monarquia no solucionava ni podia solucionar. Problemes inabordables per a ella, perquè en plantejar el més lleu ja minava el seu domini; d'imprescindible solució per a un règim republicà, perquè en inhibir-se'n, no solament minvaria la seva eficàcia, sinó que posaria en perill la seva persistència.

Totes les vegades que un polític monàrquic enfocava el ple nacionalista, agrari o clerical, la monarquia s'esgarriava perquè li mancava suport. Només uns desassenyats com els nostres regionalistes podien sostenir la tesi que sota el seu règim aconseguiríem la nostra autonomia; com uns altres desassenyats, els lerrouxistes, propugnaven per una República enemiga de les llibertats catalanes. Per a solucionar el nostre ple nacional sota un pla de concòrdia calia capgirar tota la política espanyola i perseguir la mentalitat monàrquica en qualsevol aspecte de la vida de l'Estat; si el nostre ple no s'ha satisfet del tot en els dos anys i mig de República és perquè la transformació no ha estat prou completa, ni efectiva, ni sincera.

Ara, però, els catalans, que dividia una diferent concepció revolucionària, s'arredossen tots sota la bandera barrada perquè els garanteixi les altres aspiracions. Tots els propòsits d'estructurar qualsevol dels altres problemes, en un sentit democràtic i civilitzat, fallarien altra volta si prescindís de Catalunya.

A part d'una raó d'ordre especulatiu, com és la que és impossible de fonamentar una justícia damunt d'una injustícia, existeix un argument d'ordre biològic: el de la vitalitat enorme del nostre poble que, en obrar pel seu compte i amb amplitud de moviments, assenyalava i encarrila els pobles més endarrerits i els priva que dilueixin i malmenin la seva tenacitat d'acció.

Catalunya és un dinamisme que actua amb tota l'energia. Qui s'aparta o negligeixi la seva atracció perd l'eficàcia de la seva activitat. Fora dels radicals i petites fraccions sense solvència política, per la seva poca importància numèrica, no existeix cap sector republicà català que no defensi el nacionalisme. Després de mig segle de combatre'ls uns, i altres de menysprear-lo creient-lo un problema a part, ha calgut l'acció d'«E. R. C.» per a demostrar com era de conjunta l'obra revolucionària i com fragmentar-la anul·lava precisament les parts que, desentenimentades, reclamaven una preponderància. Al cap de tants anys de publicar periòdics republicans en castellà, la República no ha estat una realitat fins que a Catalunya el republicà en tots els quefers públics s'ha expressat en llengua pròpia, perquè aleshores ha posat en les seves paraules una vivacitat i un convenciment que minvava en traduir-les.

Avui les nostres llibertats van vinculades amb tots els actes de justícia que ha acordat la República. Però també la persistència d'aquesta justícia, com la vida de la República, estan estretament unides amb la nostra llibertat i si algú vol atacar, aquesta, ataca també l'obra revolucionària.

Per això, en pròpia defensa, els sectors republicans i socialistes del Parlament Català han votat la declaració que afirma la labor conjunta. I, també, s'han ajustat al seu paper els diputats de la Lliga Catalana i de la Unió Democràtica en refusar-la. Ambdós partits no poden fer una afirmació d'esquerrisme. Ben proper està el nostre article de diumenge que profetitzava el que dimarts s'exterioritzà; la Lliga i els seus acòlits relentiren la seva condició de catalans davant la seva condició de catòlics, de patrons i de propietaris. Però, per contracop, els esquerristes l'havien d'excitar més i Catalunya serà revolucionària i justiciera com més lliure sigui.

J. Aiguader i Miró

De *La Humanitat* del 30 novembre.

Sindicalisme i política

Sempre hem cregut que la Confederació Nacional del Treball havia d'ésser completament apolítica, o sigui que la seva actuació estés al marge de tota política; més l'actuació de la mateixa durant tot el període electoral i d'un bon xic abans, demostra clarament la seva transformació apolítica en antipolítica, que no és pas el mateix.

Es necessari per la bona marxa de la Confederació Nacional del Treball, que aquesta s'abstingui de fer cap classe de manifestació o comentari polític i la seva actuació sigui completament de caràcter social i beneficiosament obrerista, finalitat per la qual ha estat creada. El que no trobem acceptable, i ho repudiem i en protestem és de la campanya que dins d'ella s'està fent antipolítica, o sigui contra tota la política en general.

La campanya abstencionista tan accentuada, va directament malgrat tot quant es digui, sols i exclusivament contra els partits d'esquerra i aquests en sofreixen solament les conseqüències, ja que els obrers en general voten sempre un partit de classe o un d'esquerra en el qual creuen hi poden trobar uns principis per a la seva emancipació, o la base per a les seves reivindicacions. En canvi les dretes en senten una immensa satisfacció d'aquesta actitud, perquè veuen que l'abstenció obrera no perjudicarà les seves rengleres i debilitarà les dels seus adversaris esquerrans.

tarà les dels seus adversaris esquerrans.

Aquesta conducta, als obrers no ens portarà cap benefici i si no ens hi oposem de ferm, possiblement en sofrim les seves conseqüències que sempre resultaran funestes per a nosaltres i per la nostra causa, la qual no podem defensar amb avalots, estridències perniciososes, ni revoltes insensates de resultats fatals, sinó amb organitzacions ben ordenades que tant en l'ordre social, com l'econòmic i el polític, els obrers no siguem una joguina sinó els àrbitres dels nostres interessos i per aconseguir-ho, és necessària una bona preparació i intensificar l'activitat per tal de fer prevalèixer els nostres drets a la vida i en la societat.

S'ha de deixar en llibertat als obrers perquè poguem sense pressions, actuar baix la nostra voluntat en sociologia i política, respectant la nostra opinió, per molt equivocada que determinats sectors la creguin, perquè molt bé podrien ésser ells els equivocats en llur conducta i procediments.

Dins la Confederació hi militem obrers de diverses tendències ideològiques i tots sentim la necessitat d'estar ben units per a fer més eficaç el nostre esforç i obtenir les millores econòmiques i morals a què aspirem dins el treball, punt essencial en el qual tots coincidim sense excepció.

Per tant, tots els obrers tenim el deure d'inscriure'ns en un sol sindicat per tal de veure realitzades les nostres

PROMESSES EN VA

Per GUM

—Encara no fumen les xemeneies, tal com vàreu prometre per després de les eleccions?

—És que amb aquestes pluges s'ha mullat el carbó i no crema.